

[Bente Juncker]

de for denne mulighed. Den større fleksibilitet skal imidlertid ses i et perspektiv, der er længere end arbejdsugen eller arbejdsdagen, nemlig i hele den erhvervsaktive tilværelsesperspektiv. Førtidspension er allerede et kendt begreb, men mange ældre medborgere ville have glæde af en mindre brat udslusning fra arbejdsmarkedet gennem en gradvis nedtrapning.

Dér, hvor CD mener at lovgivningsinitiativer kan være nødvendige, er dér, hvor gældende love og regler er for stive til at imødekomme arbejdsmarkedets egne planer og ønsker om større fleksibilitet. Erfaringer fra andre lande, hvor man har forsøgt sig med nedsættelse af arbejdstiden for at få flere i arbejde, har ikke været opmuntrende. Hvis udsigterne er øgede lønudgifter med deraf følgende ringe konkurrenceevne samt yderligere fald i beskæftigelsen, så må det siges at være så som så med de velfærdsmæssige fordele.

Det er muligt, at vores samlede viden om virkningerne af en arbejdstidsforkortelse ikke er tilstrækkelig, men der kan i hvert fald være god grund til at advare imod at kaste sig hovedkulds ud i noget, som man troede skulle være så godt, men som faktisk viser sig at være skidt. Den risiko har Danmark i hvert fald ikke råd til at tage.

Til slut skal jeg tillade mig at nævne en ting, som Thorkil Kristensen hæfter sig ved i en kronik om ledighed i Fyens Stiftstidende den 15. marts, nemlig at i Danmark er det i høj grad det offentlige, der tager sig af de arbejdsløse, betaler hovedparten af understøttelsen og laver ordninger som jobskabelse og efterløn for at formindske deres antal. Jeg citerer:

»Derved slipper de, der forhandler lønninger, for at føle ansvaret for den ledighed, de fremkalder ved at gøre arbejdskraften for dyr.«

Det er et markant synspunkt, som kan give stof til eftertanke og mane til forsigtighed.

Jeg er overbevist om, at arbejdsmarkedets parter udmærket er sig deres ansvar bevidst. Det har de faktisk allerede bevist, og CD er fortsat af den mening, at det er dem, der med støtte i eventuel lovgivning løser problemerne omkring arbejdstiden bedst.

Dohrmann (FP):

Det er ikke ret længe siden, folketinget har diskuteret stort set det samme, som man gør her i dag. Både i dag og dengang fremgik det helt klart, at alle partier er enige om, at det er en meget ulykkelig situation, at Danmark har over 300.000 arbejdsløse. Når vi siger langt over 300.000 arbejdsløse, så skal vi selvfølgelig også medregne alle dem, som er placeret i kunstige job i form af et jobtilbud og andre ting, man har iværksat for at holde statistikkerne nede på et pænere niveau.

Der er én eneste ting at gøre ved arbejdsløsheden, og det er at få de offentlige udgifter ned og give erhvervslivet nogle vilkår at producere deres varer under, således at de kan sælge dem i udlandet til nogle priser, som kan konkurrere. Det er egentlig besynderligt at høre først og fremmest de to partier, som har foranlediget denne debat, faktisk stå og gøre sig til talsmænd for, at vi skal have langt, langt flere personer ind i den offentlige sektor. Man må jo gøre sig én ting 100 pct. klar, og det er, at hver eneste gang man stopper nogle ind i den offentlige sektor, så ikke nok med at man belaster skatteyderne og dermed produktionserhvervene yderligere, nej, man suger også fra den private sektor. Hver eneste gang man opretter en arbejdsplads i den offentlige sektor, så koster det. Alle de, som står rundt om på fabrikkerne og skal producere nogle varer, der skal sælges til udlandet, må betale, og derved stiger erhvervslivets omkostninger selvfølgelig.

Al den snak, vi hører her om kortere arbejdstid, duer ikke. Hvornår har man set en familie, der har haft et overforbrug, lige pludselig gå ind for at begynde at bestille noget mindre? Man plejer da at gøre lige præcis det modsatte. Har man brug for mange penge, har man haft et større forbrug, end man egentlig har råd til, hvad gør man så i de private familier? Ja, så giver man den en skalle, så bestiller man noget mere. Her i folketinget er der altså nogle, der mener, at man skal gå lige præcis den anden vej: vi har haft for stort et forbrug, ergo må vi begynde at sætte arbejdstiden ned og producere noget mindre. Det er en fuldstændig forkvaklet tankegang, som jeg ikke tror ret mange uden for Christiansborg kunne finde på at fremsætte.

Det er altså kendsgerningen, at hvis Danmark skal ud af den situation, vi befinder os i, så må vi alle sammen til at yde noget mere